

Turkijoje taikomo įtraukiojo ugdymo gerosios praktikos pavyzdžiai

Atvejo tyrimas Nr. 1. Mertas – 6 metų berniukas

Mertas yra 6 metų berniukas, turintis aktyvumo ir dėmesio sutrikimo sindromą. Mertui sunku sukcentruoti dėmesį, valdyti savo elgesį ir jam būdingas hiperaktyvumas (pernelyg didelis aktyvumas). Inkluzinio pobūdžio aplinkoje jam reikia papildomos pagalbos, ugdant organizacinius, akademinius ir gyvenimo įgūdžius, komunikacijos, socialinės sąveikos ir elgesio valdymo gebėjimus.

Šiame gerosios praktikos pavyzdyje, mes stebėjome Mertą jo mokyklos aplinkoje ir atlikome interviu su mokyklos vadovu bei berniuko mokytojais. Parengėme vaizdo medžiagą, siekdami stebėti vaiko poreikius natūralioje mokyklos aplinkoje. Šiame filmuke dalyvių prašėme pateikti savo nuomonę, kaip įtraukiojo ugdymo *adaptacijos* elementas yra įgyvendinamas Merto atveju.

Antra, organizavome dramos užsiėmimus, skirdami studentams atitinkamus vaidmenis: Merto, Merto brolio dvynio, mokytojo, vieno iš tėvų ir mokyklos vadovo. Norėjome, kad dalyviai įsijaustų į situaciją ir mokytojo taikomą ugdymo proceso adaptaciją berniuko poreikiams. Jie įvertino teigiamus ir neigiamus adaptacijos elemento įgyvendinimo aspektus.

Trečia, dalyviai pateikė savo idėjas ir paaiškino, kaip, jų manymu, šiuo atveju galima būtų įgyvendinti kitus 5 inkluzinio ugdymo raktinius aspektus.

Atvejo tyrimas Nr. 2. Abdurrahmanas – 5 metų berniukas

Abdurrahmanas yra 5 metų berniukas, gimęs Irake. Per oro ataką jis neteko tėvo, ir iš karto po tėvo mirties, kai jam buvo 4 metai, su motina persikėlė į Turkiją. Jį ir jo šeimą parėmė Turkijos Respublikos imigracijos tarnyba. Kai šeima persikėlė į Balikesyro provinciją, jų reikalų sprendimas buvo perleistas vietos imigracijos tarnybai.

Vaikai migrantai turi daug specialiųjų ugdymosi poreikių ir susiduria su daugybe sudėtingų aplinkybių, pavyzdžiui:

- skurdu;
- iššūkiams mokantis naujos kalbos;
- emociniu stresu, siekiant prisitaikyti prie naujų socialinių normų ir naujos institucinės aplinkos;
- priešintis išankstiniam nusistatymui jų atžvilgiu ir diskriminacija naujoje šalyje;
- šeimos gyvenimo sutrikdymu ar šeimos narių atskyrimu ir nepakankama socialine pagalba, siekiant kompensuoti nutrūkusius bendruomeninius ryšius gimtosiose šalyse;
- paramos, reikalingos psichologinei gerovei užtikrinti, trūkumu ir karo sukeltomis trauminėmis patirtimis.

Siekiant susidoroti su šiais iššūkiams, mokyklos, vyriausybės ir savanorių organizacijos turi imtis atitinkamų veiksmų. Šioje atvejo studijoje Abdurrahmano istorija yra pateikiama vizualinėmis priemonėmis – rodomas animacinis filmukas su paaiškinimais. Po filmo peržiūros, dalyviai žaidžia žaidimą „Surask savo kelią adaptacijos miške“. Žaidimas leidžia jiems įsijausti į Abdurrahmano situaciją, priimti atitinkamus sprendimus ir net imtis veiksmų.